A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2024. február 22. * [i]

„Előzetes döntéshozatal – Szociálpolitika – A munkavállalók védelme a munkáltató fizetésképtelensége esetén – 2008/94/EK irányelv – A munkaszerződésből vagy munkaviszonyból eredő, fennálló munkavállalói követeléseknek a garanciaintézetek általi átvállalása – Kizártság a munkaszerződésnek a munkavállaló rendkívüli felmondása folytán történő megszüntetése esetén”

A C-125/23. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a cour d’appel d’Aix-en-Provence (Aix-en-Provence-i fellebbviteli bíróság, Franciaország) a Bírósághoz 2023. március 1-jén érkezett, 2023. február 24-i határozatával terjesztett elő

az **Association Unedic délégation AGS de Marseille**

és

**V,**

**W,**

**X,**

**Y,**

**Z,**

a **K társaság felszámolója**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: F. Biltgen tanácselnök, N. Wahl és M. L. Arastey Sahún (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az association Unedic délégation AGS de Marseille képviseletében I. Piquet-Maurin avocate,

– a francia kormány képviseletében R. Bénard és T. Lechevallier, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Clotuche-Duvieusart és F. van Schaik, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

**Ítéletet**

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 283., 36. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet egyfelől az association Unedic délégation AGS de Marseille (a továbbiakban: AGS de Marseille), másfelől V, W, X, Y és Z (a továbbiakban: érintett munkavállalók), valamint a K társaság felszámolója között az e társaság felszámolás alá vonását követően a szóban forgó munkavállalók fennálló követelései tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

## Jogi háttér

### *Az uniós jog*

3 A 2008/94 irányelv (3) és (7) preambulumbekezdése kimondja:

„(3) A munkáltató fizetésképtelensége esetén szükséges a munkavállalók védelméről rendelkezni és számukra egy minimális szintű védelmet biztosítani, különösen a fennálló követelések kifizetésének biztosítása érdekében, mindeközben figyelembe véve a Közösségen belüli kiegyensúlyozott gazdasági és szociális fejlődés szükségességét. E célból a tagállamok kötelesek egy olyan intézetet létrehozni, amely szavatolja az érintett munkavállalók fennálló követeléseinek teljesítését.

[…]

(7) A tagállamok korlátozhatják a garanciaintézetek felelősségét, amennyiben ez összeegyeztethető az irányelv szociális céljával, és figyelembe veszi a követelések különböző szintjeit.”

4 Ezen irányelv 1. cikke a következőket írja elő:

„(1) Ezen irányelvet a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, a 2. cikk (1) bekezdésének értelmében fizetésképtelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni.

(2) A tagállamok ezen irányelv hatálya alól kivételes esetekben kizárhatják a munkavállalók bizonyos kategóriáinak követeléseit egyéb olyan garanciaformák fennállása esetén, amelyekről megállapítást nyert, hogy a munkavállalónak az ezen irányelvből származó védelemmel azonos védelmet nyújtanak.

[…]”

5 Az említett irányelv 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezen irányelv alkalmazásában fizetésképtelen a munkáltató, amennyiben a munkáltató fizetésképtelensége alapján az adott tagállam törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezései szerinti kollektív eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmet terjesztettek elő, amely a munkáltató vagyonának részleges vagy teljes lefoglalásával, valamint felszámoló vagy hasonló feladatot ellátó személy kinevezésével jár, és az említett rendelkezések alapján az illetékes hatóság:

a) elhatározta az eljárás megkezdését;

b) vagy megállapította, hogy a munkáltató vállalkozása vagy üzeme végleg megszűnt, és a rendelkezésre álló eszközök nem elegendőek az eljárás megkezdésének biztosítására.

(2) Ezen irányelv nem sérti az egyes tagállamok jogszabályaiban szereplő »munkavállaló«, »munkáltató«, »díjazás«, »megszerzett jogosultság« és »jövőbeli jogosultság« kifejezések meghatározásait.

[…]”

6 Ugyanezen irányelv 3. cikke értelmében:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 4. cikk hatálya alá tartozó garanciaintézetek [helyesen: a garanciaintézetek a 4. cikk sérelme nélkül] biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó, fennálló követeléseinek a kielégítését, és amennyiben a nemzeti jog ezt előírja, a végkielégítést is a munkaviszony megszűnése esetén.

A garanciaintézet által átvállalt követelések azok a fennálló fizetési követelések [helyesen: bérkövetelések], amelyek a tagállamok által meghatározott időpont előtti és/vagy – adott esetben – utáni időszakra vonatkoznak.”

7 A 2008/94 irányelv 4. cikke a következőképpen szól:

„(1) A tagállamok korlátozhatják a garanciaintézetek 3. cikkben említett felelősségét [helyesen: fizetési kötelezettségét].

(2) Amennyiben a tagállamok élnek az (1) bekezdésben említett lehetőséggel, akkor meghatározzák annak az időszaknak a hosszát, amely alatt a garanciaintézet köteles kifizetni a

fennálló követeléseket. Ez az időszak azonban nem lehet rövidebb, mint a 3. cikk második bekezdésében említett időpont előtt és/vagy után a munkaviszony utolsó három hónapjára járó fizetési igényre [helyesen: díjazásra] vonatkozó időszak.

A tagállamok ezt a három hónapos minimális időszakot beszámítják [helyesen: beszámíthatják] a legalább hat hónapos referencia-időszakba.

A legalább 18 hónapos referencia-időszakot előíró tagállamok nyolc hétre korlátozhatják azt az időszakot, amely alatt a garanciaintézet teljesíti a fennálló követeléseket. Ebben az esetben a munkavállaló számára a legkedvezőbb időszakokat alkalmazzák [helyesen: kell figyelembe venni] a minimális időszakok kiszámítására.

(3) A tagállamok felső határt állapíthatnak meg a garanciaintézet által teljesítendő kifizetésekre. Ezek a felső határok nem lehetnek alacsonyabb mértékűek, mint amely szociálisan összeegyeztethető ezen irányelv szociális céljával.

Amennyiben a tagállamok ezt a lehetőséget választják, tájékoztatják a Bizottságot a felső határ meghatározásának módszereiről.”

8 Ezen irányelv 11. cikke a következőket írja elő:

„Ez az irányelv nem érinti a tagállamok azon lehetőségét, hogy a munkavállalókra nézve kedvezőbb törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket alkalmazzanak vagy vezessenek be.

Ezen irányelv végrehajtása semmiféle körülmények között sem indokolhatja a tagállamok jelenlegi helyzetéhez képest történő visszalépést, valamint az irányelv hatálya alá tartozó munkavállalók általános védelmi szintjének csökkenését.”

9 Az említett irányelv 12. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv nem érinti a tagállamoknak azt a lehetőségét, hogy

a) megtegyék a visszaélések elkerüléséhez szükséges intézkedéseket;

[…]”

### *A francia jog*

10 A code du travail (a munka törvénykönyve) alapeljárásban alkalmazandó változatának (a továbbiakban: a munka törvénykönyve) L. 3253-6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Védintézkedési, csődeljárási és felszámolási eljárás esetén minden magánszférához tartozó munkáltató köteles munkavállalóit – az L. 5422-13. cikkben említett külföldi kiküldetésben vagy külföldön dolgozó munkavállalókat is – biztosítani a munkaszerződés teljesítése alapján nekik járó pénzösszegek megfizetése elmulasztásának kockázata ellen.”

11 E törvénykönyv L. 3253-8. cikke a következőket írja elő:

„Az L. 3253-6. cikkben említett biztosítás a következőkre terjed ki:

1° A munkavállalóknak a fizetésképtelenségi vagy felszámolási eljárást megindító határozat meghozatalának időpontjában járó összegek, valamint a munkáltató által a szakmai biztosítási szerződés alapján fizetendő hozzájárulások;

2° A munkaszerződések megszűnéséből eredő követelések:

a) A megfigyelési időszak alatt;

b) A védintézkedési, helyreállítási vagy átruházási tervet megállapító ítéletet követő hónapban;

c) A felszámolást elrendelő ítéletet követő tizenöt napon belül, vagy huszonegy napon belül, amennyiben munkahelyvédelmi tervet készítenek;

d) A felszámolást elrendelő ítéletben engedélyezett tevékenység átmeneti fenntartása alatt és a tevékenység e fenntartásának végét követő tizenöt napon belül, vagy munkahelyvédelmi terv készítése esetén huszonegy napon belül.

[…]”

12 Az említett törvénykönyv L. 3253-14. cikke értelmében:

„Az L. 3253-6. cikk szerinti biztosítást a reprezentatív munkaadói szakmai szervezetek által létrehozott és a közigazgatási hatóság által elismert egyesület fedezi.

Ez az egyesület igazgatási megállapodást köt a munkanélküli-biztosítási rendszert kezelő szervezettel és a társadalombiztosítási szervek központi ügynökségével az L. 3253-18. cikkben említett járulékok beszedése céljából.

[…]

Ez az egyesület és a fent említett szerv alkotja a nemfizetés kockázatával szembeni garanciaintézeteket.”

## Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

13 2017 szeptemberében és októberében a szóban forgó munkavállalókat részmunkaidős határozott idejű szerződéssel vette fel a K társaság.

14 2018. június 26-án a K társaságot csődeljárás alá vonták.

15 2018. július 9-én a szóban forgó munkavállalók azonnali hatállyal felmondták a munkaszerződésüket.

16 A tribunal de commerce (cégbíróság, Franciaország) 2018. július 24-i ítéletével elrendelte a K társaság felszámolását.

17 2018. július 31-én a szóban forgó munkavállalók a conseil de prud'hommes de Draguignanhoz (draguignani munkaügyi bíróság, Franciaország) fordultak a K társaság felszámolásából eredő kötelezettségeivel szembeni követeléseik megállapítása iránt, e társaság azon mulasztásai alapján, amelyeket e munkavállalók kellően súlyosnak tartanak.

18 2020. július 2-i ítéleteivel e bíróság először is megállapította, hogy a szóban forgó munkavállalók munkaszerződésének rendkívüli felmondás útján történő megszüntetése a tényleges és súlyos ok nélküli elbocsátás hatásaival járt, másodszor a K. társaság felszámolása során követeléseiket – többek között a munkabérhátralékokat, a fizetett szabadságokat, a felmondási időre járó munkabért, a tényleges és súlyos ok nélküli elbocsátás esetén járó kártérítést – a tartozásaik között szerepelteti, harmadszor pedig megállapította, hogy hivatkozni lehet a közös ítéletre a marseille-i AGS-szel szemben, amely garanciát vállalt az említett követelések tárgyát képező összegek tekintetében.

19 2020. július 28-án az AGS de Marseille keresetet nyújtott be a conseil de prud'hommes de Draguignanhoz (draguignani munkaügyi bíróság) a határozathozatal elmulasztása miatt.

20 2021. szeptember 23-i ítéleteivel e bíróság megállapította, hogy a 2020. július 2-i ítéleteket nem kell kijavítani.

21 E körülmények között az AGS de Marseille az említett 2021. szeptember 23-i ítéletekkel szemben fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, a cour d'appel d'Aix-en-Provence-hoz (Aix-en-Provence-i fellebbviteli bíróság, Franciaország).

22 Amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a munkaszerződés rendkívüli felmondással történő megszüntetése a francia jogban e szerződés egyoldalú megszüntetésének a munkavállaló számára fenntartott módja, amellyel a munkavállaló úgy dönt, hogy megszünteti az említett szerződést azzal az indokkal, hogy a munkáltató olyan súlyos mulasztást követett el, amely megakadályozza a munkaszerződés fenntartását. Abban az időpontban, amikor a munkavállaló rendkívüli felmondással megszünteti a munkaszerződést, a munkaviszony azonnali hatállyal megszűnik.

23 Ezenkívül a kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy abban az esetben, ha a munkaszerződés valamelyik résztvevője által megkeresett bíróság úgy ítéli meg, hogy a munkavállaló által hivatkozott tények igazolják ezt a rendkívüli felmondást, akkor a munkaszerződés megszüntetése a tényleges és súlyos ok nélküli elbocsátás jogkövetkezményeivel jár. Következésképpen a munkáltató köteles megfizetni az ilyen elbocsátáshoz kapcsolódó kártérítést, azaz a felmondási időre járó munkabért és fizetett szabadságot, a törvényes vagy szerződéses végkielégítést, valamint a valós és súlyos ok nélküli elbocsátásért járó kártérítést.

24 Franciaországban minden, magánszférához tartozó munkáltató köteles biztosítani munkavállalóit a munkavállalói követelések garanciarendszerének kezelését végző egyesületnél (a továbbiakban: AGS), védintézkedési, csődeljárási és felszámolási eljárás esetén a munkaszerződés teljesítése alapján nekik járó pénzösszegek megfizetése elmulasztásának kockázata ellen.

25 Mindazonáltal a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) állandó ítélkezési gyakorlata szerint a munkaszerződésnek a munka törvénykönyve L. 3253-8. cikkének 2. pontjában említett időszakok alatti megszüntetése esetén az AGS által nyújtott garancia csak az ilyen, a vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy az érintett munkáltató kezdeményezésére történő

megszüntetésből eredő követeléseket fedezi. Következésképpen az említett garancia kizárt a munkaszerződés munkavállaló általi rendkívüli felmondás útján történő megszüntetése, nyugdíjba vonulása vagy a munkaszerződés bírósági úton történő megszüntetése esetén.

26 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy 2019. július 10-i ítéletében a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) úgy határozott, hogy nem fordul elsőbbségi alkotmányossági kérdéssel a Conseil constitutionnelhez (alkotmánytanács, Franciaország) a munka törvénykönyve L. 3253-8. cikke 2. pontjának a Cour de cassation (semmítőszék) általi értelmezésének tényleges terjedelme kapcsán, mivel egyrészt az e rendelkezésben előírt garancia célja a társaság üzleti tevékenységének folytatása, a foglalkoztatás fenntartása és a kötelezettségek teljesítése céljából bekövetkezett munkaviszony-megszüntetésből eredő követelések AGS általi megelőlegezése, másrészt pedig az, hogy a szóban forgó, a Cour de cassation (semmítőszék) által következetesen értelmezett nemzeti szabályozás – amely kizárja az AGS garanciáját olyan szerződés megszüntetések esetére, amelyek nem a vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy az érintett munkáltató kezdeményezéséből erednek – a tárgyával közvetlen kapcsolatban álló helyzetek közötti különbségen alapuló eltérő bánásmódot valósít meg.

27 Ugyanakkor a kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra, hogy a munkaszerződésnek a munkáltató fizetésképtelensége miatti megszüntetése esetén úgy tűnik, hogy a 2008/94 irányelv nem teszi függővé a garanciaintézetnek a munkaviszony megszűnése esetén járó végkielégítés címén történő beavatkozását e megszüntetés kezdeményezőjétől.

28 Ezt az értelmezést megerősíti a 2008. január 17-i Velasco Navarro ítélet (C-246/06, EU:C:2008:19, 35. és 36. pont), amely szerint az uniós jogot végrehajtó nemzeti szabályozást az egyenlőség elvének tiszteletben tartásával kell értelmezni.

29 E körülmények között a cour d'appel d'Aix-en-Provence (Aix-en-Provence-i fellebbviteli bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Értelmezhető-e úgy a [2008/94] irányelv, hogy az kizárja a garanciaintézet felelősségvállalását a munkaviszony megszűnése miatti kártalanításért, ha a munkavállaló a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően rendkívüli felmondással megszünteti a munkaszerződését?

2) Összhangban van-e egy ilyen értelmezés ezen irányelv szövegével és céljával, és lehetővé teszi-e az irányelv által elérni kívánt eredmények elérését?

3) Az ilyen, a munkaszerződést a fizetésképtelenség időszakában megszüntető személyére alapított értelmezés a munkavállalók közötti eltérő bánásmódhoz vezet-e?

4) Amennyiben fennáll ilyen eltérő bánásmód, objektív módon igazolt-e az?”

## A Bíróság hatásköréről

30 Az AGS de Marseille írásbeli észrevételeiben azt állítja, hogy mivel a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a nemzeti jog és a jelen esetben a munka törvénykönyve L. 3253-8. cikkének értelmezésére, nem lehet jogosult az előterjesztett kérdések megválaszolására sem.

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 267. cikkel bevezetett eljárás keretében a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy a nemzeti törvényi vagy rendeleti rendelkezéseket értelmezze, sem pedig arra, hogy e rendelkezéseknek az uniós joggal való összeegyeztethetőségéről határozzon. Az állandó ítélkezési gyakorlatból ugyanis kitűnik, hogy az EUMSZ 267. cikk szerinti előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében a Bíróság csak az Európai Unióra ruházott hatáskörök korlátain belül értelmezheti az uniós jogot (2023. december 14-i Getin Noble Bank [A visszatérítési igények elévülésének határideje] ítélet, C-28/22, EU:C:2023:992, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az előterjesztett kérdések kifejezetten a 2008/94 irányelv értelmezésére vonatkoznak.

33 Következésképpen nem állapítható meg, hogy a kérdések a francia jog értelmezésére vonatkoznak, és ennélfogva az AGS de Marseille-nek a Bíróság hatáskörének hiányára alapított érvét el kell utasítani.

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

### *Az elfogadhatóságról*

34 Anélkül, hogy formálisan elfogadhatatlansági kifogást emelt volna az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekkel szemben, a francia kormány írásbeli észrevételeiben azt állítja, hogy kétségtelen, hogy amint az az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, a munka törvénykönyvének a Cour de cassation (semmítőszék) által értelmezett L. 3253-8. cikkének 2. pontja előírja a munkavállalók első kérdésben említett követeléseire vonatkozó garancia kizárását. Ugyanakkor e kormány szerint abban az esetben, ha a munkavállaló a munkaszerződését a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően szünteti meg rendkívüli felmondással, a garanciaintézet a munka törvénykönyve L. 3253-8. cikke 1. pontjának megfelelően mindenképpen köteles biztosítani a szóban forgó munkavállalót ezen időpontban megillető munkabér-követeléseket.

35 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag az alapügyben eljáró nemzeti bíróság feladata az előzetes döntéshozatal szükségességének és az általa a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciájának értékelése, amelyek relevanciáját vélelmezni kell. A Bíróság tehát főszabály szerint köteles határozatot hozni, ha a feltett kérdés az uniós jog valamely szabályának értelmezésére vagy érvényességére vonatkozik, kivéve ha a kért értelmezés nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs a jogvita tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy e kérdésre célravezető választ adhasson (2023. június 15-i Getin Noble Bank [Kölcsönszerződés teljesítésének felfüggesztése] ítélet, C-287/22, EU:C:2023:491, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A jelen ügyben egyrészt az alapeljárás a munkavállalói követelések garanciaintézet általi kielégítésének következményeire vonatkoznak abban az esetben, amikor a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkaszerződés a munkavállaló kezdeményezésére szűnik meg. Nem vitatott tehát, hogy az ilyen helyzet a 2008/94 irányelv hatálya alá tartozik. Másrészt a kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy ezen irányelv értelmezésének nehézségével szembesül,

mivel úgy tűnik, hogy ezen irányelv nem teszi függővé a garanciaintézetnek a munkaviszony megszűnése esetén járó végkielégítés címén történő beavatkozását e munkaviszony megszüntetését kezdeményezőtől.

37 Következésképpen az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatók.

### *Az ügy érdeméről*

38 Négy kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2008/94 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó, fennálló követeléseit az említett irányelv 3. cikkével összhangban létrehozott garanciaintézet által a munkavállalók követeléseinek kifizetését biztosító rendszer fedezi, amennyiben a munkaszerződés megszüntetése a vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy az érintett munkáltató kezdeményezésére történik, de kizárja az ilyen követelések e garanciaintézet általi fedezését, ha az érintett munkavállaló a munkaszerződését a munkáltatója részéről a szerződés fenntartását megakadályozó, kellően súlyos mulasztás miatt szüntette meg rendkívüli felmondással, és a nemzeti bíróság e rendkívüli felmondást indokoltnak ítélte.

39 E kérdések megválaszolásához először is emlékeztetni kell arra, hogy a 2008/94 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében ezen irányelvet a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, a 2. cikk (1) bekezdésének értelmében fizetésképtelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni.

40 Az említett irányelv 3. cikkének első bekezdése kimondja, hogy a tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a garanciaintézetek ugyanezen irányelv 4. cikkének sérelme nélkül biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó, fennálló követeléseinek a kielégítését, és amennyiben a nemzeti jog ezt előírja. a végkielégítést is a munkaviszony megszűnése esetén.

41 A 2008/94 irányelv 4. cikke értelmében, amennyiben a tagállamok korlátozzák a garanciaintézetek fizetési kötelezettségét, meghatározzák annak az időszaknak a hosszát, amely alatt a garanciaintézet köteles kifizetni a fennálló követeléseket. A tagállamok felső határt állapíthatnak meg az említett intézmények által teljesítendő kifizetésekre.

42 Másodszor, amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, a munka törvénykönyvének L. 3253-6. cikke arra kötelezi a magánszféra munkáltatóit, hogy biztosítsák munkavállalóikat „a munkaszerződés teljesítése alapján nekik járó pénzösszegek” megfizetése elmulasztásának kockázatával szemben.

43 E tekintetben figyelembe kell venni, hogy – amint arra a Bizottság írásbeli észrevételeiben rámutatott – a munkaszerződésnek az alapügyben szereplőhöz hasonló megszűnéséből eredő követelések a 2008/94 irányelv 3. cikke értelmében vett, a munkaviszony megszűnése miatti végkielégítés iránti követeléseknek minősülnek.

44 Harmadszor meg kell állapítani, hogy ezen irányelv szövegében semmi nem enged arra következtetni, hogy a munkavállalói követelések garanciaintézet általi kifizetését valamely tagállam kizárhatná abban az esetben, ha a munkaszerződés megszüntetését e munkavállaló a

munkáltató mulasztása miatt kezdeményezi. A 2008/94 irányelv ugyanis semmilyen különbséget nem tesz e követeléseknek az említett intézmény általi fedezését illetően aszerint, hogy a munkaszerződés megszüntetésének kezdeményezője a munkavállaló-e, vagy sem.

45 Természetesen az egyes tagállamok feladata, hogy a nemzeti jog keretein belül a 2008/94 irányelv 3. cikke első bekezdésének hatálya alá tartozó kártérítéseket meghatározzák (2018. június 28-i Checa Honrado ítélet, C-57/17, EU:C:2018:512, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Ugyanakkor a tagállamok számára az említett irányelvben elismert azon lehetőség, hogy meghatározzák a garanciaintézet által teljesítendő követeléseket, az egyenlőségnek és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának általános elvéből fakadó követelmények alá tartozik. Ez az elv megköveteli, hogy a hasonló helyzeteket ne kezeljék eltérően, kivéve ha a különbségtétel objektív módon igazolható (2018. június 28-i Checa Honrado ítélet, C-57/17, EU:C:2018:512, 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a munkaszerződésnek a munkavállaló által – a munkáltató részéről a szerződés fenntartását megakadályozó, kellően súlyos mulasztások miatt történő – rendkívüli felmondással történő megszüntetése, amelyet a nemzeti bíróság indokoltnak tekint, nem tekinthető a munkavállaló szándékából eredőnek, mivel az valójában a munkáltató említett mulasztásainak következménye.

48 Következésképpen olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, meg kell állapítani, hogy a munkaszerződésüket felmondó munkavállalók összehasonlítható helyzetben vannak azon munkavállalókkal, akiknek a szerződése a vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy az érintett munkáltató kezdeményezésére szűnt meg (lásd analógia útján: 2018. június 28-i Checa Honrado ítélet, C-57/17, EU:C:2018:512, 39. pont).

49 A francia kormány írásbeli észrevételeiben azt állítja, hogy a Cour de cassation (semmítőszék) által értelmezett munka törvénykönyve L. 3253-8. cikkének 2. pontjából eredő, azon alapuló eltérő bánásmódot, hogy a munkaszerződés megszüntetését kezdeményező munkavállaló-e, vagy sem, a társaság tevékenységének folytatása, a foglalkoztatás fenntartása és a kötelezettségek teljesítése igazolja. E kormány szerint a munkaszerződésnek a munkavállaló kezdeményezésére történő olyan megszüntetése, mint amilyen e szerződés rendkívüli felmondással történő megszüntetése, és amelyre a fizetésképtelenségi eljárás megindítását követően kerül sor, nem felel meg e követelményeknek.

50 E tekintetben azonkívül, hogy a munkaszerződésnek a munkavállaló által rendkívüli felmondással történő megszüntetése nem tekinthető e munkavállaló szándékából eredőnek abban az esetben, ha az valójában a munkáltató mulasztásának következménye, amint az a jelen ítélet 47. pontjában említésre került, fontos megjegyezni, hogy az említett követelmények nem fedhetik el a 2008/94 irányelv szociális célját.

51 Márpedig e szociális cél – amint az ezen irányelv (3) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikke (1) bekezdéséből kitűnik – abban áll, hogy valamennyi munkavállaló számára garantáljon egy minimális szintű uniós védelmet a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó fennálló követelések kielégítése révén (2018. június 28-i Checa Honrado ítélet, C-57/17, EU:C:2018:512, 46. pont).

52 A fentiek összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2008/94 irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, fennálló követeléseit az ezen irányelv 3. cikkének megfelelően létrehozott, nemzeti garanciaintézet általi kielégítését biztosító rendszer fedezi, amennyiben a munkaszerződés megszüntetése a vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy az érintett munkáltató kezdeményezésére történik, de kizárja az ilyen követelések e garanciaintézet általi fedezését, ha az érintett munkavállaló a munkaszerződését a munkáltatója részéről a szerződés fenntartását megakadályozó, kellően súlyos mulasztás miatt szüntette meg rendkívüli felmondással és a nemzeti bíróság e rendkívüli felmondást indokoltnak ítélte.

## A költségekről

53 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

**A munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet**

**a következőképpen kell értelmezni:**

**azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, fennálló követeléseit az ezen irányelv 3. cikkének megfelelően létrehozott, nemzeti garanciaintézet általi kielégítését biztosító rendszer fedezi, amennyiben a munkaszerződés megszüntetése a vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy az érintett munkáltató kezdeményezésére történik, de kizárja az ilyen követelések e garanciaintézet általi fedezését, ha az érintett munkavállaló a munkaszerződését a munkáltatója részéről a szerződés fenntartását megakadályozó, kellően súlyos mulasztás miatt szüntette meg rendkívüli felmondással, és a nemzeti bíróság e rendkívüli felmondást indokoltnak ítélte.**

Aláírások

[i] A jelen szöveg tárgyszavakat tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.